

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1/70 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в васажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє.

Рекламації неопечатані вільні від порта. — Оголошенє звичайні приймають ся по дні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Знаменна стаття Fremdenblatt-у про міністерське пересиленє.

(X) Орган міністерства заграничних справ виступив із знаменною під сучасну хвилю статєю про міністерське пересиленє, котра вельми досадно оцінює внутрішнє положенє держави і кидає яскраве світло на парламентарні відносини австрійські. Тимто подаємо сю статю перекладом.

«Чотири дні триває пересиленє, пише Fremdenblatt, а ще не доведено до утвореня кабінету на парламентарній підвалині для того, що суперечностей між сторонництвами не вирівнано ані крихти. А час нагальний. Державна рада повинна ще перед Різдом ухвалити бюджетову провізорію і полагодити пропозицію про злуку Босни й Герцоговини. Однак не тільки справи важні для естования держави повинна держ. рада полагодити, але має також сповняти власні обовязки на себе прийняті.

«Здаєть ся однак, що сторонництва не відчувають того, що входить в гру, о яку ціну розходять ся в сучасних переговорах. Тепер розходять ся о продовженє парламентарної управи в Австрії а відтак о репрезентацію парламенту в кабінеті. Наколи покликані до участі в управі сторонництва згоджують ся в одній точці, що парламент може згідно правити лише з кабінетом, що вийшов з його лона, то не повинні робити трудностей утвореню кабінету парламентарного, бо се може довести до застої в законодавчих роботах.

«В хвилі, коли начерк загального забезпеченя, найбільше діло суспільної справедливости, яке в Австрії, ба навіть в Европі предложено, стукає до брами держ. ради, она була би засуджена на бездіяльність. В хвилі, коли дожидають полагоди великі господарчі акції, як викуп трох залізниць, парламент станув би наслідком наглого удару. Як небудь сильні і вельми могутні в народні почуваня посеред австрійських народів, такого господарчого і суспільного виголодованя тривкою народною бльокадою широкі верстви народні ані не зрозуміли би, ані не стерпіли би. Населенє не згодилоб ся на се, щоби народні суперечности висували ся саме на перше місце як раз тоді, коли держ. рада має взяти під обради суспільне забезпеченє. Що бльокованє парламенту в сучаснім політично так важнім положеню було би зрадою супроти держави, не треба близше доказувати.

«Вперше від многих літ після заве-

дня виборчої реформи в Австрії зроблено пробу відданя власти правительственной в руки парламентарних сторонництв. Ніколи рішачий вплив на напрям державних справ не був великодушнійше і раднійше зідданий демокрації.

«Цісар наймилостивішим і найраднійшим способом все вчинив, щоби буржуазійні сторонництва могли мати участь у власти. Бюрократія без спору і радо зложила напрям власти в руки кермуючих парламентаристів. Наділеню парламентарних сторонництв властью не роблено ніяких перепон, але навпаки майже остентаційно уділено всякої піддержки. То, що деінде сторонництва були причеволені здобувати острою боротьбою, уживаючи всіх своїх сил, се їм тут прямо кинено. Наколи тепер сторонництва покажуть, що не стає їм сили і волі до виконуваня власти, то історія осудить сю непонятну зневагу, виявить, що буржуазійні сторонництва тут нині не були спосібні, щоби самі правили, отже повинні бути правленими. Наколи упаде парламентарне правительство з вини сих сторонництв, для котрих користи єго утворено, в таким случаю правительство, котре піде иншими дорогами, буде само про себе оправдане. Сі, що не вміли спільно правити, повинні бути правлені. Невдача одної проби мусить викликати иншу. Наколи народи не мають стілько сильної волі, щоби ділати при згіднім і спільнім ествованю, то тоді буде причеволена вступити друга власть державна, яко одинокий і можливий об'єктивний судь роземний. Сі сторонництва є на розпутю і помиляють ся, наколи думають, що тепер розходять ся о міністерства або о міністрів, о назвиска або о імена. Нині розходять ся о самі сторонництва, о їх становище супроти держави, о засадничі ідеї, розходять ся о се, чи мають спільно правити, чи мають бути разом правленими. Сторонництва змінюють ся, а держава є вічна. Ествує она при змінних системах, опирає ся на змінних верствах, а править нині сей, хто вриміює ся до условин естования і їм підчиняє ся».

Є се отже вельми поважне і рішуче тemento на адресу тих парламентаристів, що замість бути справдешними заступниками потреб і нужди населеня, ідуть навперейми, щоби лише захопити яку міністерияльну теку. Як собі постелиш, так ся виспиш, можна сказати парламентарю, наколи єго члени не спроможуть ся на утворенє парламентарного міністерства.

З нагоди напасти „Діла“ на Є. Е. Митрополита Шептицького.

З тисьменицького деканату дістаємо до поміщеня отсю заяву:

На Соборі деканальнім в Тисьмениці, ми низше підписані сьвященники тогож деканату, заявляємо наш протест і обуренє против безпідставних інсинуацій появляючих ся в часописах ріжних партій руских а вимірених против Високодостоїчих наших Архієпископів: Їх Ексцеленції Митрополита Андрея Шептицького і Високопреосьвященого нашого Епископа Григорія Хомишина, понеже ті інсинуації і злобні клевети є витвором низкопартійних фанатиків, з котрими не хочемо солідаризовати ся.

Противно заявляємо прилюдно нашим Високопреосьвященим Архієпископам Митрополиті Шептицькому і Епископови Станіславівському Хомишинови нашу щиро-сердечну синовну любов, вдячність за Їх Апостольські труди в обороні св. Церкви католицької і нашого руского народа, і що всі їх зарядженя приймаємо і хочемо совісно виповняти для слави Ісуса Христа, і добра вічного і дочасного нашого руского народа.

Тисьмениця, дня 5. листопада 1908.

О. Лев Калинський, декан, о. Клим Кульчицький, І. містодекан, о. Володимир Кархут, II містодекан, о. Василій Жилавий, о. Гр. Боднарчук, о. М. Ільницький, о. Іван Коцюба, о. Іван Галай, о. Антоній Сірецький, о. Андрей Андрощевич, о. Миг. Дурделла.

Крутіїство п. М. Лозиньського.

На моє домаганє висловлене в 248 ч. «Руслана» з нагоди напасти киненої на мене в 248 ч. «Діла», щоби п. М. Лозинський дав докази правди своїх тверджень, пустив ся п. М. Лозинський в ч. 255 «Діла» на крутіїства. І так передовсім підсував мені, начеб я видумав собі навмисне, що не читав єго напасти, аж доки не звернено на неї мої уваги. Отже супроти того наведу єму доказ правди, що дійсно д. М. Павлик дня 11. н. ст. листопада звернув на се мою увагу і я зараз 12-го в «Руслані» в ч. 248 оповістив домаганє до п. М. Лозиньського.

П. М. Лозинський запевняє, що я довго толерував «ті каварняні сплетні» і аж тепер «розгрімив ся гнівом обуреня», що не жадав доказів, коли в передмові до «Obrazki galicyjskie» д-ра Франка було сказано, що до недопущеня єго до катедру причинив ся український патріот, який за свою службу народови бере щось сїм пенсій. А яко мнимий доказ правди пригадує письмо д-ра Окуневского до мене писане а оповіщене в «Руслані», в котрім нібито др. Окуневський просив мене, щоби я д-рови Франкови бодай не

шкодив, бо побоювався, що я можу „в своїй політичній ненависти до Франка посунути ся аж так далеко“, що буду „старати ся своїм впливом не допустити на катедру“ і що я „в своїй відповіді (д-рови Окуневському) тільки обезцінив наукові заслуги Франка“. А кінчить п. М. Лозинський, замість доказу правди тим, що я давніше „не жадав доказів від самого Франка, бо знав, що Франко має дані, які його скомпромітували би“ і „аж Франко занедужав і перестав бути у сій справі для него небезпечним, аж тоді він набрав відваги і виїхав з нікчемною інфамією і жаданєм доказів від мене“. Замітна також у п. Лозинського логіка, наколи він признає „що такого доказу, перед яким він (себ то Барвінський) мусів би замовкнути, я (Лозинський) йому дати не годен. Ані я, ані здасть ся ніхто взагалі не чув його інтимних розмов в намісництві“ (в попередній напасти запевняє п. Лозинський, що я нібито в міністерстві постарав ся о недопущеннє д-ра Франка до катедри!), а мимо того впевняє, що Франко має дані!

Отже все те є лише крутість і справді нічевна інфамія, бо проти тих зовсім безосновних нападів, опертих лише на зловних видумках, як і проти інших подібних, киданих на мене свого часу д-ром Франком (як і на мого покійного брата Володимира) виступив я рішучо і в „Правді“ (н. пр. міт про сім пенсій) і в „Руслані“ тоді, як др. Франко був здоров, одначе др. Франко не мав звичаю давати докази і дані, які нібито мав, а навіть якої небудь відповіді, а звичайно появляла ся якась на се нотатка з „Літ. Н. Вістнику“ з підписом В., котра нічого не доказувала. Щож до д-ра Окуневського, то він хвалити Бога живий і здоров і може ще й тепер сказати, чи він мене просив, щоби я д-рови Франкови не шкодив, бо побоювався ся моєї ненависти до д-ра Франка. Передовсім заявляю, що ненависть є мені зо всім чужим почуванєм, бо я виховав ся в інших обставинах і інших засадах і зложив докази, що нікому не шкодив в своїм життю, а навпаки помагав також противникам (згадаю тут мимоходом Денис Кулачковського (див. „Руслан“ Ч. 5, 1906), проф. д-ра Раковського і ин.). Др. Окуневський просив мене, щоби я, як виходив пару чобіт за катедру для проф. Грушевського, так само се вчинив для д-ра Франка. І на се я написав д-рови Окуневському лист, в котрім не тільки не обнижував наукової кваліфікації д-ра Франка, як впевняє п. Лозинський, але висловив, що не міг попірати його і ось ті мотиви з сего письма:

На останку мушу ще відповісти Вам на докір зроблений мені задля того, що я не вволив Вашому домаганю, щоби допомогти Франкови осягнути катедру літератури, на котрого після Вашої думки „увесь наш нарід дивив ся як на красшу будучність“. Насамперед весь нарід не знає і не уміє ще оцінити Франка як і значіння катедри літератури, хіба маєте тут на думці руску інтелігенцію, але і та не вся така має думку про Франка, як ви кажете. Навіть колиб взяти всіх євїтських, то й між тими погляди були ріжні, а я знаю, що й на Україні не так на сю справу дивили ся як Ви і партія радикальна. Що я за Франком, як я вам заявив, не хочу „виходити ще одної пари чобіт“, як Ви сего вимагали, на те зовсім не вдивлялись особисті мої відносини до Франка, котрий все і всюди, де міг, мене паплюжив. Я вже доволі давав доказів, що умію взнести ся понад такі особисті згляди. Я цінив і ціню талант Франка, хоч і не такий ним засліплений, щоби не бачив слабих сторін его, але на мій погляд до таланту на становище професора рускої літератури треба ще чогось більше, треба характеру. А сего у

Франка нема¹⁾. Я з ним близько так не стикав ся, щоби ближше пізнати, однакже, що мені свого часу розказував з пожиття з ним Белей і інші его приятелі, впевнило мене, що у него viel Talent, aber wenig Character, а впевнило мене в сїм і се, що его писаня в Kwartalnik-у містять в собі стільки підлизуваня Полякам, що колиб я щось подібного в життю був напечатав, менеб окликано зрадником. Однак на жаль у нас не мірять одною мірою. З тих причин я не міг попірати Франка, а мав на думці і заходив ся перевести відповідного кандидата з України і на се згоджували ся намісник і інші компетентні люди. Що се не стало ся, се не моя вина²⁾. А тимчасом Франко показав після свого непотвердження себе так kleinlich, як наш Люеґер супроти гр. Баденього, що метать ся в поганний спосіб на мій на кождім кроці, ли не та тут заходить ріжниця, що хто инший представляв внесене на непотвержене Франка а не я.

Місце з „Правди“ цитуєте зовсім неврно і надаєте ему иншого розуміння. Прошу лише nachschlagen! Радикали і Франко з ними безнастанно в своїх органах і в Kurjer-і Lw. пишуть про лакейство, про сервілізм, про антишамброване в передпокоях панських чи міністерських і се беруть у великий гріх політики моєї і моїх політичних прихильників.

Тимчасом се не в нічо иншого лише доджене за справами для загалу руского, для народу, а хотівши їх перевести, піти треба не до одного міністра, чи гофрата, треба часом хвилинку пождати в передпокою, коли тимчасом хти инший зайшов до сего міністра чи гофрата. Се така природна річ, що у иншого народу нікому на думку не впало, бачити в сїм сервілізм або лакейство.

Сею дорогою ходив і Франко, ходив по професорах, до Бобжинського, намісника, Рітнера, міністра Мадейского, гофратів і т. п. і мусів також антишамбрувати в їх передпокоях, коли ходило о его особисту справу.

Отже оборонюючи наше поступоване (коли нас за те нападають, де ми ходили в справах загалу а не особистих) я мав повне право вказати, що і Франко тою дорогою ходив, а органи радикальні сего не признали лакейством, сервілізмом і т. п.

Коли се було печатане (в лютім 1906), був др. Франко зовсім здоров, а на се нічого не відпомів і не виїшов з мними даними, бо їх не міг мати, а хіба основував свої напасти до мене на таких здогадах безосновних, як тепер зробив се п. М. Лозинський. Отже таке поступоване не заслугує иншої назви, як нікчемна інфамія.

Ол. Барвінський.

Політичний огляд.

Австро-Угорщина.

Статя Fremdenblatt-у, наведена нами на передовім місці, є вельми поважним і рішучим temento, зверненим до „народного парламенту“, до „справдешних“ народних представників, що замість дбати про збережене парламентарної системи і управи, ідуть навзагоди і навперейми, одні на перед других, щоби добити ся за всяку ціну міністерскої теки без огляду на те, чи має ся до того потрібне знане, образоване і приспосіблене. Нема найменшого сумніву, що се temento виїшло з найвисших кругів і що до се-

¹⁾ Се виявило ся наглядно в передмові его до польского перекладу его Галицьких новел, як і підчас та після ювілею М. Павлика в статі напечатаній Франком в Наук. Літ. Вістнику (1905 р.); пор. також книжечку д-ра Пулюя. — *Ред. Русл.*

²⁾ Правительство було за покликанєм проф. Дашкевича з Києва, одначе сей з родивних зглядів відказав ся. — *Ред. Русл.*

го треба віднести вислов бар. Бінерта на одній конференції, що „може послідувати таке уладжене відносин, що парламент буде з конечности на якийсь час вилучений“. Вправді злякані тим висловом німецькі вольнодумці звернули ся о пояснене до бар. Бінерта і він втихомирив їх, одначе нема сумніву, що коли не дадуть ся усунути перепони кладені утворено коаліційного чи парламентарного міністерства тоді настануть послідовности заповіджені Fremdenblatt-ом.

Під впливом сего temento змякли очевидно Німці і Чехи а вигляди парламентарного міністерства поправили ся, бо й за дозволом монарха продонжено ще на короткий час речинець утворене кабінету. Щоби справу успішніше і скорше довести до ладу, зібрали ся, як донесли вчерашні вечірні телеґрами, представники парламентарних сторонництв (не бачимо між ними лише представників Руского клубу — радять очевидно і про нас, але без нас!) на спільну нараду в міністерстві внутр. справ у бар. Бінерта (в п'ятницю о 10-ій перед полуднем), одначе до вечера ще не запало ніяке рішене. Трудности проявляють ся в тім, що Чехи домагають ся збільшеня дотеперішого стану посіданя з 2 на 3 міністерства, а німецькі вольнодумці, хоч і так більше мали, як ім числово чалужало ся, бажать також відповідного помноженя. А що се в рамках теперішого числа міністерств не дало ся перевести, то предкладано, щоби христ. суспільникам відступити лише міністерство торговлі (др. Вайскірхнер) а утворити для них одно нове без теки (ка. Ліхтенштайн). Очевидно на се не можуть згодити ся христ. суспільники, бо і так з їх боку є се вже велика уступка, що не домагають ся трех ресортових тек.

Предкладано також, щоби виділити з міністерства торговлі почти і телеґрафи і утворити окреме з того міністерство та дати німецьким вольнодумцям або Чехам. З христ. сусп. кругів звіщають також, що христ. суспільникам мають дати два ресортові міністерства і одно без теки, на що вони присталиб, але також для вольнодумців німецьких мало би бути утворене одно міністерство без теки. Христ. суспільники стоять рішучо за парламентарним міністерством, одначе їх податливість і уступчивість має також певні свої границі.

Скора полагода міністерского пересилена є іменно задля того вимагана рішучо найвисшими кругами, бо Австрії грозить війна, як висловлює ся Neue Ztg, христ. сусп. дневник посла Кеметтера і тому треба всі державні конечности полагодити. Наколиб бар. Бінертови не повело ся перевести сеї задачі, тоді зложеноб урядниче міністерство, в котрім за сїдав би лише одинокий парламентарний, міністер Абрагамович. Як запевняє N. W. Tagblatt, перевелоб се міністерство бюджет. провізорію і інші пільні справи а опісля обняв би задачу утвореня парламентарного міністерства б. міністер скарбу др. Білінський.

Заграниця.

Півурядові вісти з Сербії стверджують, що там пильно заходять ся коло твореня ватаґ призначених до наїзду на Босну. Крім того стягають військо першого і другого покликаня і тим способом скріпляють низкий доси стан компаній. Не можна ще говорити про справдешню мобілізацію в Сербії, одначе є се значне виповнене прогалин в армії. На всякий спосіб буде сербска армія в кількох місяцях видатно уоружена, бо не лише давніше замовлені гармати наспівають дорогою через Македонію, але й тепер

безнастанно громадять там воєнні припаси. На спільне діланє Сербії з Чорногорію вказує також висилка 24 сербських офіцерів до Чорногори (між тим одного полковника, двох майорів і двох капітанів генер. штабу). Крім того около 100 унів, студентів, котрі є резервовими офіцерами, має удати ся до Чорногори. Чи слово будуть могли обидні держави протягом трох місяців вислати около 300.000 війська. Наслідком тих воєнних приготувань австрійські амбасадори в Парижі, Лондоні і Петербурзі звернули бачність тамошних правительств на се поступованє Сербії.

Вісти про мнїме заклученє союза сербско-турецкого заперечує сербский нисланик до Царгорода — Новакович.

Народо-господарске пересиленє в Сербії, про котре ми недавно згадували, вже проявило ся. Як звіщають „Вечерні Новости“ кілька фірм білгородских збанкрутувало „Звон“ заявляє, що народний банк сербский переносить ся з Білгороду до Нішу.

Воєнні приготування в Сербії викликали в угорским соймі інтерпеляції, на котрі відповів міністер-президент Векерле Він висловив надію, що мимо хвилевого роздратованя дійдуть там до втихомирєня так, що Австро-угорска монархія не буде приневолена ужити проти Сербії своїх ворожих засобів, котрі находять ся в повній готовости. Що до сего становища, то Австро-Угорщина є в порозуміню не тільки зі своїми союзниками, але й з усіма иншими державами. Що до відшкодованя Туреччині не може бути абсолютно о тім мови, а Сербія навіть не сформулувала доси своїх дотичних домагаць.

Новинки.

— Календар. В неділю: руско-кат.: Акиндина; римо-кат.: Леопольда. — В понеділок: руско-кат.: Аїтала, Йосифа; римо-кат.: Отмара опата. — В второк: руско-кат.: Йованик; римо-кат.: Сальомей.

Матеріяли до історії звосин Галичан з Україною.

Листи Омеляна Партицкого до Олександра Барвіньского. (Дальше).

Якъ обачите опісля, то редакция буде властиво у Васъ а не въ Тарнополію. Ми тільки по силі насилати будемо матеріялу, котрого, дасть Бігъ, при спільній роботі не забракне.

Посилаю Вамъ коротку оповістку. Порозумійтесь зъ пп. Гудякомъ, Тянякевичемъ и Борковськимъ. Нехай, коли треба, викинуть ліпше, однако мисли нїяк не змінють.

Надрукувавши оповістку на окремімъ півъ-аркуші и правописию етимологичнєю, розіслати треба почтою до усіхъ священниківъ и учителівъ сільскихъ, однако якъ найскорше, бо часъ швидко упливає. По мірі пренумерантівъ зъ старшого табору будемо уваглядняти на будуще и етимологию. Я надіюся, що, при уваглядненю етимології, получимо пренумерантівъ и въ Россіи. А може удасться для нової Правди вихлопотати вільний вхідъ за кордонъ, може.

Запросини въ Правді друкуйте, розумієся, фонетикою и якъ хочете.

Драмаць Ковіського не придасться. Бракує друга половина першого и перша половина другого акту. Оповіданне Олена висало не

— Ювілейний концерт в честь Єго Святости Папи Пія X-го відбуде ся у Львові дня 17. грудня. В концертї возьмуть участь: хор академічної гімназії, хор богословів и хор святоюрский.

— Цісарский ювілей. Епископский Ординарий в Станиславові оповістив слідуєче зарядженє: Всі народи австрійські обходять в тім році шістьдесятьлітній ювілей правління державою через милостиво нам пануючого Найяснійшого Монарха Франца Йосифа I. Щоби при тій нагоді заявити чувства льюальности и преданности, и щоби просити у Всевишнього Царя небесного ласки и помочи єще на довгі літа для великодержавного Імператора нашого, поручаєсь и заряджує, як слідує: 1. Всі душпастирі в неділю попереджаючу день 2. грудня н. ст. сего року відправлять торжественне богослуженє, на котрім має виголосити ся відповідна до торжества проповідь. 2. В святій літургії належить залучити службу на всяке прошенє wraz з ектенією, намірене однак парохіяльне за вірних остає ненарушене. 3. При кінци св. літургії перед отпустом належить відспівати: „Тебе Бога хвалим“ при виставленю Найсв. Тайн. 4. По схованю Найсв. Тайн и по отпусті належить внести трикратне многолітствіє в честь Найяснійшого Монарха и відспівати гимн: „Боже буди покровитель“. 5. На се торжество належить запросити всі дотичні власти світські и війскові.

— Молочарські спілки на Україні. „Рада“ доносить, що сими днями приїхав до Києва д. Михайлюк з Галичини, фаховець в справі організації молочарских спілок. Він має заложити в Києві українське тов-о для організації и підтримуваня кооперативних молочарских спілок серед українського селянства.

— Про слово „плагіят“ пишуть нам: Редакция „Діла“ в ч. 255. відповідаючи на протест деканату коломийского з причини нацести на особу Експ. Митрополита, не маючи ся чого вхопити, закидує протестуючим ігноранцію в уживаню чужих слів, пишучи: „чому інкримінована статія названа „плагіят“ ми ніяк не годні зрозуміти“. Щоби редакция „Діла“ могла зрозуміти, поясню: „plagium“ латинське слово, означає тільки що крадіж, розбій, хотяй „плагіят“, що кождому відомо, означає звикло крадіж авторску, але означає и розбій авторскій після дефініції „plagium est crimem publicum quo quis dolose subripit hominem, rem vel honorem eius“ (De lege Fabia, De pla-

найліпше, хочъ предметъ цілкомъ добрий. Я би дуже радъ бувъ, якъ би п. Тянякевичъ взявъ се оповіданне до себе и викинувъ до Лютого наступаючого року. Особливо перша часть потребувалабъ малого перероблення, а у насъ часу до того не вистає.

Въ річахъ господарських я маю два артикули у себе. Добре булобъ, щобъ Ви Намумовича и Трещаковского до уділу запросили. Добре хочъ разъ на місяць и о тімъ предметі поговорити.

Федьковичъ гніваєсь и грозить помстити ся. Хто сему виненъ, не потребує казати. Щоби однако розійтись зъ нимъ по доброму, прошу Васъ удруге позбирати фотографії єго назадъ.

Если Богъ дасть більше силъ, то поїду зъ відси на польскі свята черезъ Львівъ. Виїду 20. або 21. почтою. Радъ би я побачитись тоді зъ п. Тянякевичемъ и зъ Вами.

Єще разъ прошу Васъ и всіхъ звернути увагу на 4. пунктъ, а тоді нехай Богъ намъ помагає.

Вамъ щиро-прихильний

О. Партицкий

Историю зъ Дідушицькимъ муєте мнї виявити — бо така річъ забути ся не може. Я мушу клеветника узнати.

Приписка.

Старайтеся, щобъ тижнево виходило по два аркуші Правди. Въ однімъ поміщатись будуть, якъ теперъ, статті різнобарвні; въ другімъ на половину річи зъ людолової літератури, на половину більші драмата або инше таке. Крім неурядчатого драмату Ковіського, маю я чотири инші: одинъ присланий для

giariis). Обрабоване отже когось з чести пшсьмом публично, коли той ся боронити не може, єсть також „плагіят“, а по нашому „рабунком“ письменним чоловіка з найціннійшої єго власности т. є чести. — Священник коломийского деканату.

— В справі виборів до повітової ради в Бібрці. Руска повітова організація політична в порозуміню з мужами довіря бобрецького повіту и по розгляненю кандидатур, принятих на зборах громадских відпоручників дня 26. жовтня, затверджує з предложених на тих зборах кандидатур слідуєчих кандидатів на членів повітової ради в Бібрці: 1) Володимир Шепарович, ц. к. начальник податкового уряду в Бібрці, 2) о. Іван Винницький, парох в Залицях, 3) о. Михайло Бобовник, парох в Суходолі, 4) о. Яків Сінгалевич, парох в Романові, 5) о. Евстахій Бартків, парох в Селисках, 6) Дмитро Дикій, начальник громади в Вертешові, 7) Іван Прибила, господар в Романові, 8) Олекса Король, господар в Хлібовичах, 9) Дмитро Коновальский, господар в Підгородищах, 10) Дмитро Дендерис, начальник громади в Вільхівці, 11) Никола Грицай, міщанин в Бібрці, 12) Николай Мох, господар в Звенигороді.

— Alliage. Рід назвою „Аліаж“ заложило ся у Львові тов-о ніби-асекураційне, яке так газдувало зложеними грішми, що єго розвязано, а льокаль опечатано. Тов-о мало 14.000 членів.

— В домі П. І. Чайковского. Кореспондент „Р. Сл.“ був у Клину, де стоїть дім славного рос. композитора Петра Чайковского. На краю города Клина є вкрите деревом обійстя. Тихо там, наче на селі. Від воріт веде алея и прямує до невеличкого двох-поверхового деревляного дому. Навкруги порожнісінько, ані душі не видко. На головних дверях прибита мідяна табличка з написом: „П. І. Чайковский“, а на другій пересувній — „дома нїтъ“. В середині, в домі є сая, в якій все стоїть так само, як за життя небіжчика. Фортепья одчинений. На фортепьяні ноти. На столі книжки, газети. В салі — вінки зі стрічками, альбоми. Навіть рушник в убиральні так висить, як за життя Чайковского висів. Здає ся, що от-от забренять акорди під рукою небіжчика-композитора.

— Дорогий амбасадор. Коли одного разу запитали звісного американського богача, чим би він хотів бути, відповів він, що російским амбасадором в Константинополі, бо хотів би трохи ужити. Отже сей висказ американсьо-

аремунерованя, по мало придатний, а три обширві, міжъ тими Охримъ на ярмарці.

О гроши не страхайтесь. Що не вистанє. Я вистараюсь — а хочби и більшу сумму.

Врешті желанне, щобъ виходило два аркуші тижнево, єсть волею многихъ, нашихъ и українськихъ, людей. О.

Ч. 5.

Чесний Пане!

Засилаю зновъ деякі артикули. Вітвіцького статтю поділивъ я на кілька куснівъ, що бъ Вамъ легше прийшло її друкувати (етям.).

Ганкевича статтю можна вже пізніше и етимологичю друкувати.

Чи дочекаюся відповіді па мої листи?

Чи повисилано до Чехъ, що треба? Чи посвляєте Правду до Гудика, Сохацького, Яхна, Имшенецького, Лиссенка? Чи засланий другий томъ словаря до Яхна, а цілий до Лиссенка? Кілько пренумерантівъ на другий томъ словаря було у Васъ и въ сімениці? Хто пренумерувавъ на словарь въ редакції Правди? якъ стоїть рахунокъ зъ фотографіями? який ставъ пренумерати на Правду?

Не знаючи о тімъ всімъ нічого не могу неразъ відписувати на запитання звіснихъ людей. Коли самі не маєте часу, то нехай хто инший напише.

Росхідъ грошевий друкуйте якъ найскорше. — Пришліть мені также 5 паръ фот. Федька.

Вамъ щиро прихильний

О. Партицкий.

го мільярдера пояснює тепер російський писатель Дорошевич, обчислюючи, кілька скаруб держави видає на удержане російського амбасадора при султанським дворі. Коли ті числа, які подає Дорошевич, суть дійсно точні, то не дивота, що навіть американський богач може російському амбасадорови позавидувати його доходів. Отже Дорошевич каже, що російський амбасадор в Константинополі дістає річної платні 75.000 рублів; крім того дістає на удержуване будинку амбасадри 18.000 руб., на видатки поштові і телеграми 7000 рублів річно а окремо ще других 7000 рублів „на марки“. А треба ще знати, що він має до розпорядимости дві палати: зимову в Константинополі і літню над берегом Босфору. Від часу послідної „вірменської різни“ всі держави мають в Константинополі лиш по одним воєнним кораблям. Лиш одна Росія має для своєї амбасадри два воєнні судна: „Терек“, котрого удержане коштує 109.000 рублів річно, і „Кольхиду“, котра коштує 44.300 рублів річно. — Дорошевич обчислює, що удержане амбасадора Зіновєва коштує Росію 500.000 рублів річно. Не дивниця, що серед таких обставин російська бюрократія не хоче допустити до заведення конституції в Росії.

— Поетичний кутик.

Коли у дали молодість за нами,
Коли на дармо кличем: „гарна, стій!“
Бо так не вернешь, як лист враз з хвилями,
Коли любов покрив мертвий спокій,
І чашу, що пинилась розкошами,
Вже не красить більш нектар золотий,
Тоді в душі витає жаль, з тугою,
Чуття сумні, не звісні нам весною.

Колиж молодости цвіт тут при нас,
А бурю-судьбою так зірваний,
Що більш не принесе відрати час,
Ні промінь не скріпить його світляний, —
Коли на дармо серце рвєсь ще раз
Підняти цвіт сей бурю зтоптаний,
Тоді піддана тихого не знаєм,
Душа зі словом проклову вмирає...

У. К.

Оповідки.

— Із станиславівської єпархії. Канонічну інституцію одержали оо.: Николай Анастазєвський на парохію в Побережя, Іван Войнарський на пар. в Сопові, Іван Сатурський на пар. в Сухоставі і Іван Ульяновський на пар. в Медведівці. — О. Антін Дмитраш, парох Залуча н. Чер. іменованій комісаром орд. шк. — На конкурс з речинцем по день 15. грудня с. р. розписані отсі парохії: Сілець і Викторів (дек. Єзупіль), Лєсївка, Пороги і Кричка (дек. Богородчани), Качика (дек. Сучава), Самолуски (дек. Гусятин), Дєлява (дек. Товмач), Пустослівка (дек. Гусятин), Зелена і Білі Ослави (дек. Надвірня), Дєвняч (дек. Заліщики), Жабокруки (дек. Жуків), Горигляди (дек. Уствє) і Садагура (дек. Чернівці). Убігаючи ся о парохію Білі Ослави, мають предложити заяву, що годять ся на відлучене Чорного Потока або Чорних Ослав від Білих Ослав. — Увільнені від конкурсного іспиту на 6 літ оо.: Іван Онуцький парох Попельник і Володимир Скоробогатий експозит в Москалівці. — Увільнені оо.: Зєнон Дудинський з сотрудицтва в Чорткові, Алексій Карпинський з сотр. в Космачи, Ілля Кливак з сотр. в Паушівці, Волод. Малащук з завід. в Медведівцях і Емануїл Красицький з експоз. в Новосілці яздовецькій. — Введені оо.: Лев Воробкевич як завідатель в Гориглядах, Іван Степаняк як завідатель в Самолусках, Іван Деревянка як прив. сотр. в Косові (дек. Чортків), Ілля Кливак як сотрудинок в Чорткові, Павло Хома як сотр. в Ворохті і Волод. Малащук як експозит в Новосілці. — Відпустку для поратована здоровля дістали оо.: Ник. Совяковський з Пужник на 6 тижнів, Зєн. Шухевич з Тишковець на 2 місяці, Іван Рудницький з Торського на 2 місяці і Іван Сосєнко з Королівки на 4 тижні. — Віднесено ся до намісництва о платню для прав. сотрудників в Кошилівцях, Улашківцях,

для 4 сотр. при церкві катедр. в Станиславо-ві, в Ляцкім плях. Королівці ад Борців, в Будилові, Печєніжині, Перєрові і в Пасічній коло Станиславова. — Намісництво признало платню для прив. сотрудників на одєн рік: в Парищи, Річці, Підвербцях і для 4 катедр. сотр. в Станиславові.

— Гімнаст. тов-о „Сокол“ у Львові уряджує завтрішної неділі о 6. год. у власній салі музикально-вокальний вечір з отсею програмою: 1. Вєтунє слово. 2. Б. Вахнянин: „Три дороги“, відспіває хор „Бандурист“. 3. Врєви на кони, укладу д. Ів. Сохацького, виконають учєники „Сокола“. 4) „Ой ти дівчино“; б) „Дворянка“ відспіває з супроводом бандури д. Гнат Хоткевич. 5. Н. Артимович: „Чудовий гай“ відсп. хор „Бандурист“. 6. а) Нижанковський: „Минули літа молодії“; б) Ярославєнко: „Ой ти соловії“ відспіває д. В. Козак. 7. Нижанковський: „Нова Січ“ відспіває хор „Бандурист“. 8. Вежі, укладу д. Сохацького, виконають учєники „Сокола“. Фортепяновий супровід обняв д. Б. Вахнянин Ціни місць: крісла по 1-60 К, 1-20 К і 1 К; місце до стєня 50 с, для війскових і студєнтів 40 с.

Наука, штука і література.

— Нові переписні листки. На днях появилє ся серія кольорованих переписних листків (8 штук), які є артистичними копіями картин українського маляря Фотія Красіцького, а се: 1) Гість в Запорожє. 2) Подруги. 3) У сьвято. 4) Коло криниці. 5) Дід. 6) Дівчатко. 7) Пад вечір. 8) Портрет проф. М. Грушевського. Картки виконані по мистецьки, хоч би кожду в рамки оправити. Ціна цілої серії в книгарні Наук. тов-а ім. Шевченка (Львів, Театральна ч. 1) вноєить 1 К 50 с, з перєсылкою в листі 1-70 К, а в поручєнім листі 1-95 К.

Телеграми

з дня 14. листопада.

Відєнь. Переговори президента-міністрів бар. Біверта зі стороництвамм тривали сеї ночи до три чвєрти на четвєрту рано і не довели до нічого. Супроти сєго будє утворєний урядничий кабінєт.

Відєнь. Нині вечєром будє оголошєний склад урядничого міністерського кабінєту.

Відєнь. Ректор університєту замкнув аєлю, аби не допустити до „бумєлю“ буршів.

Гам (Вєствалія). Всі робітники, які були в часі вибуху в копальні, мусіли згинути. Щоби пожар згасити, треба було залити копальні водою і перемуровати входи. На родини по погиблєних робітниках зібрано досє 24.000 марок.

Царгород. По день 11. с. м. вибрано до турецького парлаєнту 96 послів: 82 Турків, 8 Греків, 2 Сєрбів, 2 Вірмен, 1 Жидє і 1 Болгарина. На 82 Турків є лишє 40 молодотурків.

300 корон місячно зовсім чєсно могут заробити особи кождого стану продажию і збиранєм замовлєнь на рєлігійні предмети зі св. Землі і Єрусалиму. Кождий зістане урядово уповажнєний і поучєний. Кавція на оригінальні окази в куфрах пожадає. Глядає ся ривночасно двох генєральних заступників з осідком Чернівці, Тернопіль або Коломия. На відповідь долучити марку. Зго лопєня до фірми: Володислав Марчевский, Яворів. (3—5)

РУСИНИ! Жадаєтьє у всіх трафіках, торговлях і крамницях лишє туток і паперцїв з першої галицько-руської фабрики Євгєна Білінського в Збєражи.

З доходу сеї фабрики йдє 35% на будєву церкви в Сєняві, 10% на школи і бурси тов. педагогічного, а 5% на сироти і вдови по сьвящєниках.

Дєржим ся покликую:
Свій до своєго!

Х Т О
себе або свої діти від

Кашлю, хрипки, катару, флєгми, заката- рєня устної ями, коклюшу і гор- ляного кашлю хоче увільнити, най купує лїкарєско випробовані і поручєні

КАЙЗЕР'А
Brust-Camarellen
з трєма яличками.

5.500 нотарияльно потвєрждєних сьвідоцтв на то.

Пачка 20 і 40 сотиків. Доза 80 сотиків. Можна дістати у всіх аптиках і дрогуєриях.

(4—24)

Товариство взаїмних обезпечєнь

„Дністер“

у Львові, при улиці Руській ч. 20. (дім власний).

прїймає обезпечєня будинків, всєяких річий домашних і господарських, збієна і паші против шкід від пожару.

Щюди лїквідує і виплачує „Дністер“ з найбільшою скорєстїю. Одїнка шкід відбу- ває ся в присутности 2 господарєв члєнів. Дотєпер виплатив „Дністер“ 15.885 відшкодо- вань в сумі вієсім і пів мїліона корон.

Зиск по скінчєнім році зєвєртає ся члє- нам. Звороти за р. 1906 і 1907 вноєили по 10 прц.

Банк красивий у Львові і в Чернівцях, Ка- са оєащности у Львові, Руска Щадниця в Перємишли прїймають полїєс „Днієтра“ при удїлюваню позички.

На житє можна обезпечити ся чєрез „Днієстер“ в Країєвєскім Товаристві.

Агєнції „Днієтра“ находять ся в кождім мієсті і в многах сєлах; там, де єще не ро- бить инший агєнт „Днієтра“, могуть пис- мєннє сєляни старати ся о удїленє агєнції. До тепєр заробили агєнти 1.142.108 корон провієні.

Фонди Товариства 31/12 1907:

Фонд резервовий	К 1.003.364—
„ резерви премій	„ 613.720—
„ спец. на звороти	„ 50.989—
„ на рїжницю курсів	„ 3.437—
„ резерви спеціальної	„ 35.000—
„ ємерит. урядників	„ 218.364—
инші фонди заосмотрєня	„ 40.000—
Разом сума К 1.964.824—	

Сєлянє! аєкуруєтьє ся від шкід огнєвих!

Розклад залїзничих поїздів
важний від 1. мая 1908.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечєр	в ночи
Кракова	5:50	8:55	1:30	5:45	9:50
Кракова	7:25	9:50	—	8:40	2:30
Ряшєва	—	—	1:10	—	—
Підволочиск	7:20	12:00	2:15	5:40	10:30
Червоєць	8:07	—	2:05	5:57	9:30
Червоєць	—	—	—	—	12:20
Станиславова	5:40	—	—	—	—
Коломиї	—	10:20	—	—	—
Стрия	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Пустомит	7:29	11:43	3:50	—	11:00
Самбора	8:00	10:30	2:00	—	9:10
Любїня	8:00	10:30	2:00	9:10	—
Рави рускої	7:10	12:40	4:30	—	—
Явова	8:26	1:15	5:00	9:25	10:10+
Брухович	7:10	—	12:40	4:50	8:20
Брухович	8:15	—	—	—	—
Зимної води	5:50	7:25	1:10	5:45	9:50

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд.	вечєр	в ночи
Кракова	3:50	8:25	2:45	7:00	11:15
Кракова	—	8:40	6:12	7:35	12:45
Ряшєва	—	—	3:30	—	—
Підволочиск	6:20	10:40	2:16	7:45	11:10
Червоєць	6:10	9:35	2:23	—	10:38
Червоєць	—	—	—	—	2:50
Станиславова	—	—	—	2:40	—
Коломиї	—	—	—	6:03	—
Стрия	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Пустомит	7:30	—	2:25	6:42	11:25
Самбора	6:00	9:05	4:00	—	10:45
Любїня	6:00	9:05	—	4:00	10:45
Рави рускої	6:14	11:05	—	7:10	11:35+
Явова	6:58	9:15	1:35+	3:35	6:30
Брухович	7:21	11:05	—	—	—
Брухович	6:14	—	3:35	7:10	11:35+
Зимної води	3:50	8:40	3:30	7:35	11:15

ЗАМІТКА: Поспїшні поїзди печатані товєстим дру- ком. — Поїзди їдучі лишє в недїлі означєні †.